

[Eva Møller]

forskningen i Danmark bør styrkes. Da dette er afhængigt af, at offentligheden har et godt forhold til den forskning, der foregår, og dermed også har kendskab til forskningen, vil vi gerne understrege, at alle forskningsresultater er relevante for samfundet, og at alle resultater derfor bør formidles.

Jeg håber på, at vi i udvalget kan få en god debat om forslaget. Jeg ved, at vi begynder på det allerede i morgen i udvalget angående videnskabelig forskning, og jeg håber, at vi kan finde frem til en fælles holdning til at skabe forbedrede vilkår for kvindeforskningen. Jeg skal i hvert fald på det konservative folkepartis vegne tilsige min støtte hertil.

Hanne Severinsen (V):

De to forslag til folketingsbeslutning indeholder en overskrift, som vi i venstre helt kan tilslutte os, nemlig at vi får forbedrede vilkår for kvindeforskning, men det kan man jo nå på mange måder.

I virkeligheden er det to problemer, der berøres i beslutningsforslagene: for det første rekruttering af kvinder til forskerstillinger og for det andet støtte til kvindeforskningen.

Hvad angår rekruttering af kvinder til forskerstillinger, må det medgives, at det går ret langsomt, men det skyldes til dels, at rekrutteringen i al almindelighed går langsomt, altså også for mænd. Dette hænger sammen med, at vi på grund af 1960ernes og 1970ernes udvidelse af undervisningssektoren har fået en forskerpukkel på universiteterne, således at det er svært for nye at komme til, og det gælder altså også kvinderne.

Disse generelle rekrutteringsproblemer har resulteret i en forskerrekrutteringsplan, der bl.a. sikrer en vis uddannelse af nye forskere, og vi må håbe, at man på den måde har taget lidt hul på problemet, som jeg i hvert fald ved at undervisningsministeren er meget opmærksom på.

En anden grund til, at der er få kvinder i forskerstillinger, er, at kvinder desværre stadig væk først og fremmest søger traditionelle kvindefag, hvor der er få eller ingen forskerstillinger. Derfor er jeg også godt tilfreds med, at undervisningsministeren har lagt så megen vægt på, at man i ministeriet prøver at animere kvinderne til i deres uddannelsesvalg også at vælge de fag, som man i dag kalder traditionelle mandefag, men som jo

egentlig burde være fag, der også interesserede kvinderne. Det gælder specielt teknologi, hvor det også er vigtigt, at kvinderne kommer med, sådan at de kan være med til at udforme teknologien og den forskning, som skal følge med teknologien.

Det andet problem er kvindeforskningen som sådan, og om denne må man sige, at der heldigvis allerede nu sker en vis favorisering. Der findes inden for næsten alle hovedområder kvindeforskning, som støttes af lærestalter og af forskningsråd, og derfor er der heller ikke nogen grund til uden videre at påbyde dem, at de skal gøre det, de faktisk allerede af sig selv gerne vil. Det er tænkeligt, at der vil blive udarbejdet en samlet liste over kvindeforskning, som støttes af forskningsrådene, men det er tvivlsomt, i hvor høj grad kvindeforskningen kvantitativt og kvalitativt kan bære at blive blæst op på alle områder, sådan som det f.eks. nævnes i det radikale forslag. Nogle områder er nu mere oplagte end andre, og undervisningsministeren har allerede været inde på historieforskningen, hvor man har taget hul på en god forskning om vores fortid og har givet os meget værdifuld viden på den måde.

Jeg vil også nævne, at det i forbindelse med u-landsbistand er vigtigt, at vi også forsker i, hvordan det virker på kvinders vilkår, for det er jo noget af det, som har betydning i det praktiske, når vi skal udforme vores u-landspolitik.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 16, som jo er en genfremsættelse af sidste års forslag til beslutning, kan jeg kun gentage, hvad venstres ordfører da sagde, nemlig at vi mener, det er forkert, at man ser kvindeforskning som et særskilt problem ude af sammenhæng med den øvrige forskning. Vi mener også, det er forkert at kaste sig ud i noget, der minder om kønskvotering af kvindelige forskere. Kvindelige forskere kan ikke være tjent med at blive kvoteret ind i deres stillinger; de skal animeres til at søge dem, og vi skal være opmærksomme på deres kvalifikationer, men ikke pr. automatik ansætte dem, fordi de er kvinder.

Om beslutningsforslag nr. B 11, det radikale forslag, vil jeg sige, at selve den idé at lave en aktionsplan måske nok kan være nyttig og kan være med til at sikre, at der sættes fokus på de problemer, kvindeforskningen måske er ude i, men specielt punkterne 4) og